

Selmeczbányai Hetilap

TÁRSADALMI HETILAP.

Kiadó tulajdonos és felelős szerkesztő:

SZENTGYÖRGYI EDE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rózsa-utca 74./III. sz. a. hová a lap szellemi közleményei és az anyagi rész is czimzendő.

Megjelenik minden csütörtökön.

Előfizetési ára:

Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 „
Negyedévre 1 „

Egyes szám ára 10 kr.

Egyes számok kaphatók a kiadóhivatalban és Joerges Á. özv. és fia könyvkereskedésében.

Hivatalos, magán és nyílt-téri hirdetések megállapított díj-szabásunk szerint számíttatnak és minden általunk közölt hirdetésre felvilágosítás ingyen adatik.

Károly Lajos főherceg meghalt.

A kérélnemzetlen sors, mely nemzetek és népek királyaival szemben sem ismer kiméletet, szeretett Királyunkra súlyos csapást mért.

Édes öcsese, Károly Lajos főherceg, tegnapelőtt kedden Bécsben meghalt.

Sok, sok gyászt szenvedett szeretett jó királyunk leljen némi enyhítő vigaszt a nagy Isten véghetetlen kegyelmében és azon tudatban, hogy hű és rajongó szeretettel viseltető népe őszintén és mélyen osztozik ez újabb fájdalmas gyászában is, mely épp nagy nemzeti ünnepünkön érte koronás fejét.

A selmeczbányai törv. hat. bizottság közgyűléséről.

(Eredeti tudósítás.)

Mult kedden f. hó 19-én tartatott meg Szitnyai József polgármester elnöklete alatt a törv. hat. bizottság május havi rendes közgyűlése. A bizottsági tagok igen csekély számban jelentek meg és talán nem tévedünk akkor, ha azt véljük, hogy a biz. tagok nagyobb érdeklődése a városi ügyek iránt különösen ez idő szerint nagyon, de nagyon is kívánatos volna. Éppen azért ezentúl a közgyűlésekről indokolatlanul elmaradt tagok névsorát közölni fogjuk, hogy a városi választó közönség tájékozva legyen arról, kik érdeklődnek közügyeink iránt és kik nem. Szitnyai József polgármester a közgyűlést megnyitván, felolvastatott a polgármester jelentése a közigazgatás s a városi háztartás f. é. ápril-havi állapotáról, mely tudomásul vétetett és e szerint helyben hagyatott, hogy az óvárból néhány darab érdekes régiség a milleniumi kiállításához küldetett, hogy a felső-rónai vízvezetési terv elkészítésére a városi mérnök utasíttassék, hogy Klein Frigyes tb. rendőrfogalmazónak a katonai ügyek terén kifejtett buzgóságáért s tekintettel az őt ért családi csapásokat is 20 frt (elég szegényes!) segélyben részesíttessék és Kovács József eddigi rendőrmester huszárnak kineveztessek. A tárgysorozat 5-ik pontjánál a bélabányai erdőöri lak és faraktár építési kérdésénél élénk kis eszmecsere volt, melyet Pauer János biz. tag azzal indított meg, hogy — nem tudja mi igaz mi nem a hirben, elég az hozzá, elterjedt, hogy az épület oly helyen építetik, mely viz által van alámosva, mely egyáltalán alkalmatlan ily épület felépítésére. Így hát kívánja, ha az építkezés még nem haladt annyira elő, hogy az inkább abban hagyassék és a czélra más alkalmasabb hely szemeltessek ki. — Elnöklő polgármester erre kijelenti, hogy az előtte szóló biz. tagnak teljesen igaza van s hogy ő is személyesen meggyőződött arról, hogy ezen terület szerencsétlenül lett választva; ámde az építkezés már annyira előrehaladt, hogy azt abban hagyni absolute nem lehet és így csak intézkedések teendők, hogy a menyire lehető körülményekhez képest alkalmas építkezés legyen esz-közöndő. Különben ezen építkezésre vonatkozó tervet a város előbbi mérnöke készítette. — Oldinger Antal biz. tag abbéli aggályának ad kifejezést, hogy a bélabányai szegény lakosok nem

fognak-e hátrányt szenvedni az által, hogy a fát az ottani raktárból fog kelleni venni. — Erre nézve polgármesterünk megnyugtatta a felszólalót azzal, hogy a bélabányaiak fajzasi joga épségben marad és a bélabányai raktár voltaképen csak fiók vagy előraktára lesz a selmeczbányai nagy faraktárnak. — A közgyűlés erre az e czélra szükségelt költségtöbbletet megszavazta. — Hatályon kívül helyeztetett a légszeszgyár ideiglenes kezelése és annak állandó kezelésével a városi mérnök bizatott meg. — A vihnyei kő-tenger köfajtése nem engedtetett meg, hanem e helyett a „Nevicz“ telkén Peröcsén alul a köfajtés megengedhető volna s azt a város e czélra át is engedné. — A tárgysorozat 12-ik pontjánál, melynél az alsó utcai árok beboltozására megszavazott 6613 frnyi költség került szóba, igen erélyesen és nagyon helyesen felszólalt Pauer János biz. tag és hivatkozva főispánunk azon mondására is, hogy terve-zünk és a régi elhatározott dolgokat, még se visszük keresztől, — határozottan kívánja, hogy a városi vígadó mellett a Fizély kert felé vezető undok mocsokosságu árok végre beboltoztassék, mint az már 2 évvel ezelőtt el lett határozva. És most ennek keresztül vitele annál égetőbb, mert mióta a cipőgyár keletkezett, ezen árok gyalázatos piszkossága a szó szoros értelmében botrányossá vált. Bernhardt Adolf városi tanácsos, a polgármester és Krausz V. G. — ki különösen kiemeli, hogy ő tette már 6 évvel ezelőtt az indítványt ezen árok beboltozása iránt — felszólalásai után a közgyűlés elrendelte, hogy ezen ároknak legalább egyik része még ez év folyamán beboltoztassék. — A millenárius tornaversenyben résztvevő tanulók részére megszavazott 100 frt. csak a lyceumi ifjuság részére fog kiadani, miután Panek Ödön gym. igazgató kijelentette, hogy a gymnasiumi tanulók ezen ünnepélyen részt venni nem fognak. — Huber József torna tanító nyugdíjaztatása Pauer János, a polgármester, Hüttl József biz. tag, de különösen Heincz Hugó városi ügyész felszólalásai után függőben hagyatott mindaddig, míg a tisztí főorvos, Huber szolgálatképtelenségét nem igazolja és míg az ellene megindított fegyelmi vizsgálat befejezve nem lesz. — A városi mázsáló mérleg ideiglenesen 130 frnyi évi bérért Rosenfeld Józsefnek újból bérbeadatott. — A tanács azon előterjesztésénél, hogy a légszeszgyárnál alkalmazott két altiszt fizetése felemeltessek és a nekik

természetben járó kocsz helyett tűzifa adassék, felszólalt Hüttl József minist. tanácsos, biz. tag és ismételt hangsúlyozva azt, hogy immáron ez a mai közgyűlésnek már 10-ik pontja, mely-nél a városi terheket emelni akarjuk, ne feledkezzünk meg valódi helyzetünkről s ne legyünk annyira bőkezűek; mert nem alap nélkül tart-hatni attól, hogy a város újból oly kalamitásba kerülhet, mint a milyenben 30 évvel ezelőtt volt. De meg különben a tanácsi javaslatból úgy vette ki, hogy a kérdéses altisztek egyikének 500 frt, másikának pedig 450 frt. évi fizetése van jelenleg. Kijelenti, hogy a vezetésére bizott egész bányagazgatóság területén csak 10 altiszt van 191 között, kinek 500 frton felüli fizetése van; így hát ő a legszeszgyári altisztek jelenlegi fizetését elegendőnek tartja és a fára nézve az áterdőlési, de nem a faraktári fát kívánja azoknak juttatni. Különben is a városi tisztviselők fizetésének újabb rendszeresítése most fog tárgyalatni, hagyjuk a szönyegen levő kérdés érdemleges elintézését tehát egyelőre függőben. — Mint mindig, úgy most is Hüttl József biz. tag higgadt hangú felszólalása általános helyesléssel fogadtatott és e tárgy érdemleges eldöntése egyelőre függőben hagyatott. — A tárgysorozat 25-ik pontjánál, mely a milleniumi kiállításban résztvevő amatőrök segélyezésére vonatkozik, Schmid szül. Martiny Irma urnőnek rajzok és festmények kiállítási költségei czimén 21 frt 50 kr. engedélyeztetett. — Ezután felszólalt Fizély Károly biz. tag, hogy tudomása szerint 3000 frt lett megszavazva arra a czélra, hogy a kiállítás látogatására önálló iparosok, segédek és esetleg tanoncok is segélyeztessenek. Már pedig eddigelé csak négy kiállítóról van tudomása, hogy a segélyben részesült. Polgármesterünk erre kijelenti, hogy épp a mai napon kapta meg Krausz Kálmán főkapitány, mint első fokú iparhatósági vezetőtől a tanácsi felhívásra való azon indítványt, hogy az önálló iparosok, segédek és tanoncok közül egyelőre 25-en volnának e millenárius segélyben részesítendők és így e segély csak most fog arra érdemeseknek kiosztatni. Ezt a felszólaló Fizély Károly biz. tag és a közgyűlés is megnyugtató tudomásul vette.

A selmeczi m. kir. bányász és erdészeti akadémia ünnepe.

A csak néhány év előtt épült új akadémiai palota diszt öltött magára, hogy egy rég lezajlott ősi 1000 év nemzeti megünneplésének fiatal tanuja legyen. És valóban büszkén tekinthetett le mindazokra, kik ott e hó 15-én pénteken d. e. 11 órakor egybegyűlének. Ott volt a jeles akad. tanári kar igazgatójával, ott volt a bányagazgató vezetése alatt a bányagazgatósági, a polgármester vezetése alatt a törvényhatósági tisztviselői testület, ott voltak az összes tanintézetek igazgatói és tanárai, ott volt a rom. kath. és ág. evang. papság, ott volt a dohánygyári igazgatóság, ott volt egy igen szép hölgy és uri közönség és ott volt akadémiánk lelkes fiatalsága zászlója alatt.

Az ünnepély a Szózat eléneklésével vette kezdetét, mely után Soltz Vilmos akad. igazgató egy hazafias érzelmektől átlengedett, szép bevezető beszédet tartott. Az éljenzések után Staudner Jenő kir. bányatanácsos és akad. tanár ihlett előadással

mondta el tartalmas és formai szépsége mellett nagy belértéssel bíró ünnepi alkalmi beszédét, mely beszéd a világ bármely tudományos akadémiájának is díszére vált volna. E nem csak tartalmi, de szónoklati fordulatokban is gazdag beszédet kedves kötelességünknek tartjuk szösz szerint közölni:

Kedves akadémiai polgárok!

Igen tisztelt ünneplő közönség!

Egy jelentőségteljes és lelkes ünnep zajlik le napok óta a magyar haza határain és e hazafias város falain belül is. A magyar állam ezer éves fennállásának fényes és magasztos öröm-ünnepe. Ime, ezer éve, hogy egy, keletről idezakadt, maroknyi, de vitéz nép ellenséges népek egész óceánján keresztül, a keleti Kárpátok bércein át e szent földre érkezett, hogy idegen és ellenséges népek között a kard jogán alapítson magának új hazát s független és szabad hazát biztosítson utódjainak, a kik most oly szerencsések, hogy e honfoglalás és államalapítás ezredik évfordulóját megünnepelhetik. Ritka történelmi esemény ez s az európai nemzetek élete nem mutathat föl hozzáfoghatót. Jelentőségét emeli az, hogy e nép, a sok viszontagság között, melyekben ezer éven át bőven volt része, nemcsak hogy eredeti jellegét és nemzeti sajátosságait, melyek minden más nemzet sajátosságaitól különböznek, hven megőrizte de egyéniségének bélyegét is oly leitörülhetetlenül sütötte rá erre a földre és a rajta lakó néprajzi konglomerátra, hogy most, ezer év után is, jogositva érzi magát arra, hogy mint a magyar állameszme egyedüli képviselője jelenjék meg a művelt Európa előtt és az országnak ez egységes nemzet jellegét adja.

E hazafias ünneptől, melylyel nemzetünk államalkotó és fönntartó erejének ezer éves próbáját mutatja be a világnak, senki sem maradhat el, kinek kebelében hazafias érzelmek lakoznak. Nem maradhat el tőle hazánk két legrégebb őstermelési ága, a bányászat és erdészet, mely nem csak tényezője volt hazánk anyagi és kulturális emelkedésének, nem zárkozhatik el előle akadémiánk s nem annak lelkes fiatal polgársága, melyet kétszeresen hat meg az öröm, kétszeresen lelkesít a haza és a szabadság szeretete.

S megérkezve ezer éves állami létünk határkövével, nem természetesen, hogy előre való törekvésünkben megállunk egy pillanatra, hogy leolvassuk e határkönek vér- és aranybetűkkel teleirt egyik oldalát s lehívjuk az ezer év történetének fényét és dicsőségét, hogy annak világánál jogos kegyelettel hajoljunk meg a múlt emléke előtt és ihletett lelkesedéssel emelkedjünk föl a jövő reményeire. Hiszen a múlt eszményképeinek, küzdelmeinek és sikereinek föllevenítése mindenkor különösen alkalmasnak bizonyult arra, hogy a további haladásnak biztos utat, a további küzdelemnek biztos czélt jelöljön és szorosabban esatolja egymáshoz azokat, a kik közös és vállvetett együttműködésre vannak hivatva.

De habár ezeréves múltunk minden dicsősége és fájdalma, minden diadala és szenvedése újra ébred föl bennünk, midőn ezeréves történetünket átlapozzuk, még sem lehet föladatunk, hogy azt e helyen, habár kivonatossan is, vázoljam. Hiszen minden művelt magyar ember ismeri ezeréves múltunk fényét és sötétségét, melyeken nemzetünk keresztül gázolt. Ismeri azokat a világgraszoló és sokszor korszakot alkotó nagy-szerű eseményeket, melyek hazánk megszentelt talaján Árpádtól kezdve Szent István, Szent László, Nagy Lajos, az igazságos Mátyás és a habsburgi házból származó királyok korán át elviharzottak, egészen a mai napig, midőn dicsőségesen uralkodó s minden magyartól ragaszkodással, szeretettel, hódolattal és tántoríthatatlan hűséggel övezett királyunk I. Ferencz József legjobb, legbölcsőbb és legalkotmányosabb uralkodása alatt lépjük át a második ezredév küszöbét. Kinek ismerténem mindezeket bővebben? Elég ha fölemlitem, hogy Magyarország története Európa valamennyi nemzete között a legmegragzóbb lapokra hivatkozhatik.

A Kelet és Nyugat érintkező vonalán állapodván meg, az emberiség fejlődésének eme két kibékíthetetlen iránya természetesen a magyar nemzet testén ütközött össze, mely évszázadokon keresztül volt a nyugati kulturának védő bástyája a megsemmisülés ellen, melyen az egykor hatalmas Keletnek ereje megtörött. Ismételt kellett védekeznie a Keletről betörő kúnok, besenyők, oláhok és tatárok milliói ellen, és évszázadokon keresztül kellett verekednie a törökkel, és ismét évszázadokon keresztül védte magát a nyugati népek, — védte függetlenségét és alkotmányát az abszolutizmus ellen. Nem csoda, hogy e folytonos küzdelemben kardja éle sokszor kiesorbult, karjai sokszor lankadtak; nem csoda, hogy városai és falvai elpusztultak, templomai és iskolái

rombadöltek, csataterein 10—20—50 ezrivel temetkeztek el vitéz őseink és százezreket fűztek rablánczra közülök. Voltak idők, midőn már csak itt-ott lehetett zengzetes nyelvünket hallani, mely azt mutatta, hogy van még magyar a Duna és Tisza szép partjain, de ez is csak keserű fölajdulás volt, melyet nem hallgatott meg senki.

A küzde em alig 30 éve szűnt meg. És ha mindezek után elfogulatlan szemmel vizsgáljuk a mai állapotokat, mit látunk? Látjuk azt, hogy míg a magyarnál erősebb néptörzsek pl. a hunok és avarok, teljesen kivesztek, más államalkotó néptörzsek pedig pl. a frankok, és varégek, a bolgárok az őket körülvevő többségben fölolvadtak, a magyarok a szláv, román, német stb. népkéverék között, mely számukat sokszorosán fölülmulta, megállották helyüket, megőrizték nemzeti jellegüket és ime, mi itt állunk, a hol őseink ezer év előtt s ma is miénk ez a föld, melyet ők neveztek el magyarnak.

A nagy megpróbáltatások nem törték meg, de megedzették erejét és a nemzet, mely már többször állott sirja szélén, melyről ellenségei már ismételve azt hitték, hogy kiirtották, most, ezer év után, sem megtörve, sem megfogyatkozva, de erősen megsokasodva, életének delén, fiatal erejének teljességében lép át a második évezredbe és új, előbb nem tapasztalt igyekezettel s kitarással tör előre olyan utakon is, a melyeken egykor haladni nem birt. Rombadölt városai helyett szebbek nőttek ki a földből, melyek ma már a magyarságnak és a civilizációnak legerősebb fészkei; falvai megsokasodtak és megnépesedtek, templomai számosabbak és szebbek mint valaha; iskolái és intézetei, melyeknek száma nőttön-nő, a kifejlett kultúra, a nemzeti művelődés, a tudomány és művészet, valamint a magyar nyelv legerősebb várai és terjesztői; ipara, kereskedelme, közlekedés ügye mind folytonos fejlődésben van. E mellett nemzeti intézményeinket a haladó kor kívánalmai szerint alakítottuk át, eldobtuk az elavult formákat, túlélt intézményeket, levetettük feudális előítéletünket, melylyel a munka iránt viseltettünk s megadva mindenkinek a munka jogát ennek nyomán folytonosan gyarapodnak nemzetünk ama hasznos rétegei, melyek tudásuk és becsületes munkájuk árán szereznek nemzetünknek diszt és megbecsülést, magoknak pedig tiszteletet és társadalmi pozíciót.

Ha mindezeket csak futólag áttekintjük is, el kell ismernünk, hogy nemzetünket Isten erős keze tartotta fönn s hogy az isteni gondviselés, mely titokzatos kézzel szövö és fonja a nemzetek sorsát, soha sem nyilvánult meg fényesebben, mint hazánk ezeréves történetében. S midőn ezeket elismerjük, nem kötelességünk-e, hogy szívvel jövő igaz hálaérzettel boruljunk le a magyarok istenének trónja előtt, hogy megköszönjük egyrészt változatlan kegyelmét és véghetetlen irgalmasságát, melylyel hazánkat a létűnt ezer évben megtartotta és megvédelmezte s hogy másrészt kérjük őt, hogy kegyes oltalmát a jövőben se vonja meg e nemzetől, mely sokat vétezett, sokat is bűnhődött, de Istenben való hitét és bizalmát soha sem vesztette el.

De az isteni gondviselésen kívül nem szabad megfedkezünk a magyarnak ama hatalmas őseréről sem, mely ezt a nemzetet a világtörténelem veszes hullámai között megmentette a végtelen semmiségbe való elsodortatástól s mely-nél fogva e nemzet századok hosszú során és annyi viszontagságon át mindig újra és nagy diadallal támadt föl, hogy fénynyel és dicsőséggel töltse be a civilizáció érdekében, nemzeti hivatását. Ez az őserő: tisztelet, szeretet, hódolat és tántoríthatatlan hűség a korona és a koronás király iránt, lángoló haza- és szabadságszeretet, a nemzeti alkotmány csodálatos szabadelvűsége és a hozzávaló törhetetlen ragaszkodás, továbbá öntudatos nemzeti érzés párosulva a legnagyobb türelmességgel a nem magyar ajku nemzetiségek iránt, őszinte csatlakozás a kereszténységhez és a nyugati civilizációhoz és végre vitézség és harcziaság, becsületesség és lovagiasság.

Ezek az elvek irányozták ezer éven át nemzetünk tevékenységét és biztosították lételetét. Ezek a tulajdonságok voltak azok, melyek mindig vonzó erővel bírtak a hazában lakó nem magyarajku nemzetiségekre és büszkévé tették őket arra, hogy ők is emez alkotó erő részesevé lettek. Ez okozta, hogy a nemzetiségek a politikai egység, a közös alkotmány, szabadság és függetlenség szellemétől lelkesítve, a magyarral közös erővel fogták föl és hártották el a sors kegyetlen csapásait s közösen küzdöttek a haza függetlenségeért.

Ez szülte meg az egységes magyar nemzetet. Ez hozta létre azt az egységes nemzeti törekvést, melynek bizonyosságát a magyar nemzet mindig szolgáltatva a világnak s melynek párját a történelem műzsája sehol a világon nem jegyezte föl.

Mindemellett a nemzetiségek, szabadelvű alkotmányunk oltalma alatt, a közszabadság és a törvény korlátain belül s méltányos igényeiket összehangzásba hozva a magyar állam fennállása és fejlődése érdekeivel, fönntarthaták önálló polgári és nemzetiségi létüket, nyelvüket és vallásukat s boldogultak és fejlődöttek. Egyikök sem fogyatkozott meg, de valamennyi megérette, számban és erőben meggyarapodva, ezeréves állami fennállásunk ünnepe, a melyben legnagyobb részük őszintén és háladatos szívvvel is vesz részt, velünk együtt örülve a közös munka sikerén.

Ezek az ősi erények, ezek az elvek tartották fönn nemzetünket s ezek jelölik meg — ha a történelem tanulságain okulni akarunk — azt az utat is, mely hazánk és nemzetünk jövő boldogulásához, dicsőségéhez és nagyságához vezet. Ne higyük, hogy hazánk a haladás útján már elérte azt a fokot, melyen akadálytalan és nemzeti irányú fejlődése minden körülmények között biztosítva van. E téren még reánk is elég föladat vár. Ezeknek egyike a magyar nemzeti közművelődés létrehozása, másika pedig anyagi emelkedésünknek a külföldtől való függetlenné tétele.

Eddigi művelődésünk terén, haladásunk gyorsasága érdekében a külföldet kellett intézményeiben és műveltségében utánoznunk s a haladás főszerzőjét, a pénzt, külföldről venni; ezután minden erővel arra kell törekednünk, hogy lassan-lassan levette az idegen szabásu ruhát, a kultúra általános törvényei közé, melyeket ignorálnunk nem szabad, magyar tartalmat öntsünk és kiltartó munkával, közgazdaságunk fejlesztésével szerezzük meg hazánknak azokat az eszközöket, melyek anyagi s ez által politikai függetlenségét is mindennél jobban biztosítani alkalmasak.

Ezen a téren e nagy és dicső czél kivívásában reánk bányászokra és erdészekre is szép és nemes föladat vár.

A bányászat és erdészet, a hazai őstermelésnek eme két testvérága, két igen jelentékeny tényezője az ország közgazdasági fejlődésének és anyagi boldogulásának. Mindkettőnek ezer évnél is idősebb multja és fejlődés története szorosán össze van növe hazánk ezeréves multjával és fejlődés történetével. S habár mindkettőnek életviszonyai az utolsó évtizedekben mindkettőnek előnyére gyökeresen megváltoztak: gazdasági életünknek fokozatos és nemsokára talán rohamosabb fejlődése mellett a nagyobb fejlődés-képességnek föltételeit mindkettő magában hordja. A mily mértékben fejlődik hazánk mezőgazdasága, ipara, kereskedelme, közlekedésügye, szóval kulturája, épp oly mértékben kell fejlődnie a bányászatnak és erdészetnek is, melyek a többi közgazdasági ágak részére a legfontosabb nyers anyagokat: a szenet, a vasat és a fát szolgáltatják.

Ezzel a fejlődéssel számolnia kell a bányászati és erdészeti akadémiának is, mely a paritás alapján nemcsak a két ősi iparág kulturális, technikai, gazdasági és társadalmi haladásának alapvetője és szaktudományának ápolója, de egyúttal művelődésének és emlékeinek hatalmas és egyedüli jelvénye s jövődőlő törekvéseinek alapja.

Akadémiánk 1⁴ századnál régibb multja eredete, történelmi jelentőségü felállítására, első megalkotása mind emlékeztet arra, hogy a magyar bányászat és erdészet eszméje mindenkor kulturális eszményekkel fonódott egybe. Ez az eszmény legyen vezérünk tovább is, ez szabja ki haladásunk további útját. Törekedjünk tehát arra, hogy úgy, mint eddig, a tudományok és különösen a természettudományok rohamos haladásával lépést tartva, azoknak legmagasabb színvonalán maradjunk, azoknak vívmányait gyakorlati szakunkra is alkalmazzuk, a hazai viszonyoknak megfelelően fejlesszük és a reánk bizott fiatalságot azoknak a gyakorlati életben való használatára kellően és úgy készítsük elő, hogy helyét a mai fokozott versenyben is becsülettal megállhassa, és akadémiánk régi jó hírét fönntartsa és gyarapítsa. Ha ezt tesszük, akkor fogunk igazán szolgálni a tudománynak és a gyakorlatnak egyaránt.

Ebben a szép föladatban önökre, kedves akadémiai polgárok, mint a jövő reményeinek letéteményeseire, vár a legnagyobb kötelesség. Folytassák a missziót, a mit őseink ránk hagytak, a közművelődés és saját szakjuk művelés terén. Árpádnak hős szelleme szálljon örökség gyanánt szíveikbe, hogy megállapítsák a magyar kultúra második évezreét. S ha visszaemlékeznek erre az ezredéves ünnepre a közéletben is, sohasem fogják elfelejteni a magyarnak ősi erényeit és azt, hogy a nemzetnek és szakjuknak is folytonosan kell haladnia, nehogy agoniába essék és önökkel együtt fölöslegessé válják. Ez az emlék legyen vezérük a munkában és kötelességeik teljesítésében, ez adjon elhatározásuknak szilárdságot, ez

